

tig Finantsminister kunde indlade sig paa osv. Jeg skal ikke omtale disse og flere Uttringer videre, men jeg har dem for Dvrigt paa rede Haand, saa at jeg kunde citere dem. Hvad jeg har nævnt, vil imidlertid være tilstrækkeligt til at betegne Finantsministerens Opfattelse af Stillingen. Dertil har nu Finantsministeren knyttet en speciel Betragtning over Jernbanerne. Jeg kan ikke negte, at det paa en vis Maade har været mig en Tilfredsstillelse at se, at den høitærede Finantsminister har sondret Jernbanerne ud fra den øvrige Betragtning af Budgettet netop paa den Maade, hvorpaa det er sket; thi da man her i Thinget ifjor forsøgte paa noget Eignende, bemærkede den høitærede Finantsminister, at det var et Skuffesystem, som man ikke burde følge; man burde ikke paa den Maade udsøndre en Udgift, der var opført paa Finantsloven, fra de øvrige Udgifter, thi det Hele hørte sammen. Ved denne Leilighed har imidlertid den høitærede Finantsminister selv meget stærkt og bestemt gjort den samme Sondring mellem Udgifter til Jernbaner og andre Udgifter, og idet Finantsministeren gaar ud fra den Betragtning, at der nu snart vil være at kontrahere om de Jernbaneanlæg i det vestlige og sydlige Sjælland, som endnu forestaa, og at Udgifterne dertil ville løbe op til et Beløb af henved 4 Millioner Rigsdaler — jeg antager, at Materiellet er medregnet derunder —, er han ved at se hen til disse Udgifter og tage Hensyn til, at vi som anført ville tære paa vore Kapitaler, og at en Finantsminister ikke kan gaa ind derpaa, kommen til et Resultat, som den høitærede Finantsminister udtrykker saaledes: „De ville altsaa se, mine Herrer, at det Forslag, som jeg har stillet“ — om at nedsette Forbrugen af Reservecapitalen med en Million, og hvad dermed staar i Forbindelse — „gaar ud paa at betegne, at jeg anser det for uforvarsligt af Finantsministeren at gaa ind paa, at der sluttet Kontrakt om disse og andre Arbejder, som binde Finantsministeren i længere Tid, naar man ikke har andre Resourcer at ty hen til end dem, som Finantsloven indeholder“. Dermed har jo den høitærede Finantsminister meget klart udtalt sin Anskuelse om Budgettet i

den Form, hvori det nu foreligger; thi det er ikke forandret ved Folkethingets Votum, siden den høitærede Finantsminister udtalte sig paa den Maade. Senere har den høitærede Finantsminister forbeholdt sig at tage sin Stilling i Landstinget efter nærmere Overveelse med sine Kolleger i Ministeriet, og vi maa da afvente, hvad den høitærede Finantsminister i den Henseende maatte have at meddele os. Men der er i det andet Thing reist en Debat angaaende den høitærede Finantsministers Uttringer, som jeg tror, at vi ogsaa bør omtale ved Finantslovens Behandling hos os. Der er nemlig opkastet det Spørgsmaal, om Finantsministeren, naar en Lov paabyder Fuldførelsen af Jernbaneanlæg til en vis Tid — her er Tale om den 1ste Juli 1874 —, og der paa Finantsloven gives ham Midler til at udføre de Arbejder, der forestaa i det Aar, som omfattes af Finantsloven, da kan sige, naar han ikke er tilfreds med at faae Midlerne paa den Maade, hvorpaa de anvises ham gennem Finantsloven: Jeg anser mig forpligtet til ikke at afslutte disse Kontrakter, skjøndt Midlerne dertil ere mig anviste paa Finantsloven. Dette Spørgsmaal har under Forhandlingerne i det andet Thing fundet en benegtende Besvarelse, og jeg kan ikke Andet end for mit Bedkommende slutte mig dertil. Jeg maa dele, fuldstændig dele, den Opfattelse, som her er gjort gjældende i det andet Thing. Man har ofte under vore Forhandlinger fremhævet, at, naar der var Spørgsmaal om Pengendgifter vedrørende en særlig Lov, da paahvilede der Landstinget en særegen Forpligtelse til at paase, at Finantsloven blev indrettet overensstemmende med den særlige Lovs Fordringer. Vi have altsaa ikke villet tillade, at der gennem Finantsloven skete Forandringer i en særlig Lov, og vi have paaset, at der gennem Finantsloven blev bevilget de Midler, som den særlige Lovs Gjenemførelse krævede. Denne Landstingets tidligere Stilling tror jeg maa paadrage det en Forpligtelse i dette Tilfælde til i fornødent Fald at stille sig paa Folkethingets Side; thi naar vi have indtaget denne Stilling tidligere, maa vi ogsaa indtage den nu, om end i Dvrigt vor Situation derved i visse Maa-